

A FINGER IN THE PIE

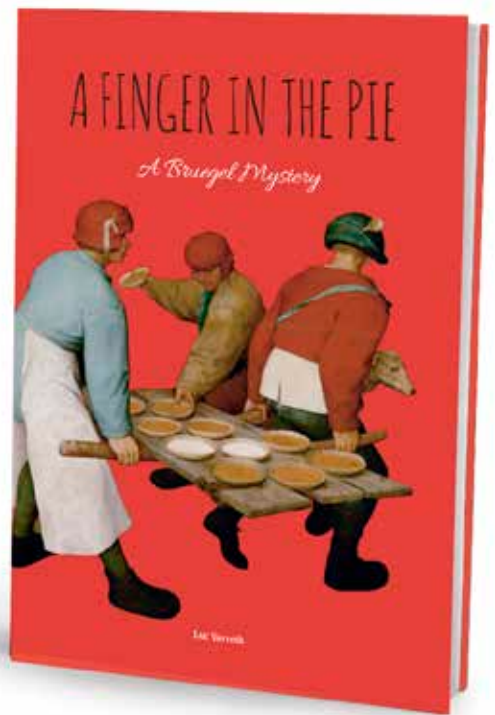
A Bruegel Mystery

How do you sell Bruegel to children? How can you make them look twice at his paintings? It's like serving them broccoli. Give it to them straight and few will clean their plate. But they're likely to spoon it up, if you mash it with a good story.

A Finger in the Pie begins with a bombshell. In Bruegel's painting *The Peasant Wedding* a plate of pie goes missing from the large tray two men carry around. Nobody knows the perpetrator is a boy who can get into Bruegel's works. His adventures bring the paintings back to life, like films that have stood still for centuries and now simply move on.

A Finger in the Pie is a beautifully illustrated book with full-page pictures of some of Bruegel's most famous paintings. Children are certain to look at those pictures more than once while reading. Why, they may even want to go to the museum to see the very paintings themselves.

Author:
Luc Verreth

Available from October 2018

Softcover

Size: 180 x 250 mm

80 Pages

English edition

Editor: BAI

Price: 18,50 €

ISBN 9789085867722

Antwerpen, 1589

1. Jagers in de sneeuw

Ergens in altes begonnen met die taando. Ze stonden in een lichte d'opslag in het ontspanningsland. Het was een achte honden, geen hore's bedoolt ik, ze waren geschikter. Schilderijen honden me gezonden worden - eigenlijk kan alles ma gonden worden toen - maar die drink me op een vreemde manier aan. Ik stopte het blad onder mijn trui om er in bed rustig naar te kijken.

Wie slagen per twee in kamers die zitaven op een lange gang. Ik hebte samen met Freddy Stadman. De kamerverdeling gebeurde alfabetisch met Freddy en mij het laatste die van Frans Albert te maken.

Ik was niet alleen nu maar ook klein voor mijn leeftijd. Hoe klein word pijlsje duidelijk als ik naast mijn kamergenoot stond. Want Freddy Stadman was een boer van een jongen, hij en groot en dik. Als hij een reuzenpaard was, was ik een hoolbeertje.

Freddy's achternaam, Stadman, werd binnen de kortste keren veranderd in Fatman en de postgappen werden het nooit ben om zijn spootaan te zingen op het dorpje van Sintman.

"Dooden, doodden, doodden, doodden, Fatman! Fatman!"

Onschuldige kerens heb ik het moeten horen aan omze slaaphamerdeur. Niet één keer in Freddy de gang op gaven om te met hun hopen tegen mekaar te slaan, wat hij makkelijk had gekend met die beropenen van hem. Ik moest nu d'elwilt inhouden om het niet in zijn plaats te doen. Maar we namen het niet voor ontstap op. We hielden ieder in een eigen wereldje en verdronk een vreemde spijdel. Het tijdschrift met de honden moest wat vanderder mijn trui zijn gekakt, want op eens ging Sebastian ervan aan de haal. Sebastian was de slimste van de klas en wilde in alle de eerste zijje.

"De sprekewoorden, mevrouw," zei de jongen.

"Jant. We hebben een aantal sprekewoorden gevraagd in de klas. Laten we nu een paar kijken of we die terugvinden op het schilderij. Volg me maar."

Ik ker alle sprekewoorden van buiten, dacht Douwe. Ik kan ze bijvoorbeeld aansluiten. Soms, als er geen bezoekers waren, speelde hij een spelletje. Hij sloot zijn ogen, dacht aan een sprekewoord en wees het aan. Niet op het schilderij zelf natuurlijk, maar op het schetsen ervan. Schijven op de wereld bijvoorbeeld. Hij wees linksboven, opende zijn ogen en ja hoor, daar hing de man met zijn bilten in het raam. En in het raam daarnaast namen ze afskaf bij de man. Sprekewoorden met lichaamsdelen, daar begon mevrouw Vriensd altijd mee. En nu had je er veel. Met het hoofd open de meer dijpen, een door de rugen zien, een oogje in het raaf houden...

Een oogje in het raaf houden! Dat was wat hij nu hoorde te doen, in plaats van naar te staan dromen. Hij repte zich naar mevrouw Vriensd en hant af.

"En dan zijn er de sprekewoorden met dieren," zei ze. "Wie kan er een sprekewoord aansluiten met een die?"

Douwe lag in gedachten het lijstje af. De list de het aanbieden, twee honden vechten om een been, twee vlijgen in één Alap, de grote vromen eten de kleine op... Geen enkel schilderij hier had nog gelukken voor hem. Na veertig jaar kende hij alle figuren, hun houding, hun kerens. Elke boom, het of kerens had hij eenduidig herkend. Soms ging hij er zo in op dat hij het gelach moende te horen in De boerewereld al het geschreeuw in De kindermoord.

"Aanblijven, jongens!" hoorde Douwe opeens. Opeens waren zijn gedachten afgevoerd. Mevrouw Vriensd hadte haar leerlingen afweerd de Brongebald uit. Voed hij dan toch te veel voor de pijs? Hij was de wong voorbij en wettig gongel begonnen de jares te wegen. Hij had last van zijn knieën en af en toe voolde hij

13. De indringer

Klokking vijf uur belde Pieter Douwe aan bij de diensting van het Kunst- en Historisch Museum in Wenen. Dertig seconden later ging de deur open en zakte Bettina haar hoofd buiten.

"Dag, Peter," zei ze. "Kom er gauw in. 'Ze' heeft nog even links en rechts de straat in en schiet de deur." "Je niet er moe uit. Die dagen in de col moeten veel meer zijn geweest."

"Ik overleef het wel!"

"Wat ben je eigenlijk naar op zoek? Je zat het ma lever niet over de tafelboom."

"Als je 't niet erg vindt, Bettina, kom ik dat nog even voor meen! Til! Til wat meer bevelen heb gevonden. Want mijn theorie ligt zo voorgezicht dat ik het zelf maar moeilijk kan geloven."

"Nu maak je me wel echt curius, Pieter. Maar rullen we dan naar meuten doerlopen naar de Brongebald? Want voetijd is er niet. Een uur, meer kan ik je niet geven."

In de Brongebald werden de laatste bezoekers naar buiten geroepen.

"Ik kan je, Pieter," zei Bettina. "Je weet het, een scriptie en dan moet ik ook jou er uitlaten."

Douwe haak de taal rind. Hij had een uur om te kijken of er een van deze schilderijen ook eegene iets was bijgekomen, zoals in De boerewereld.

"Een Succes!" vroeg Bettina toen ze vijfenvijftig minuten later terugkeerde.

"Kom eens kijken. Peter ging haar voor naar De boerewereld. Wie? Hij wees haar op een pensioenboek schiedkundig artikel het be-repassat dat een arm in de lucht stak."

"Niet erg gelukkig," riep Bettina uit. "Dat stond er helemaal niet!"

"Wat zij je dit."

"Ik weet niet. Even kijken... Een hoofd. Van een man, want hij draagt een mant. Volgens mij is het een man met een rode mot die wegloopt van de boerewereld."

